

„Jen silný donutí osud.
Slabého donutí osud sám.“

Konfucius

THRILLER

OSUD

命

Čou Chao–chuej

autor

Aleš Drobek

překladatel

OSUD

Copyright © 2014 by 周浩晖 (Zhou Haohui)
Czech translation rights authorized
by China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd.
All Rights Reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aleš Drobek, 2023
Cover © Sabina Chalupová, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
[www.facebook.com/](https://www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz)
[KnihyDobrovsky.cz](https://www.knihydobrovsky.cz)

ISBN 978-80-277-3106-0 (pdf)

ČOU CHAO-CHUEJ

OSUD

přeložil Aleš Drobek

VENDETA

HLAVNÍ POSTAVY

POLICIE ČCHENG-TU

KAPITÁN TING KCHE - bývalý ředitel Kriminální služby, nyní ve výslužbě

KAPITÁN CHAN CHAO - zdiskreditovaný bývalý ředitel Kriminální služby

KAPITÁN PCHEJ TCHAO - k Policii Čcheng-tu přešel z Lung-čou, člen obnoveného speciálního vyšetřovacího týmu 18/4 a nový ředitel Kriminální služby

KAPITÁN SIUNG JÜAN - bývalý ředitel Útvaru zvláštních činností (ÚZČ), zabit při výkonu služby 24. října 2002

VRCHNÍ KOMISAŘ SUNG - nejvyšší velitel Policie Čcheng-tu

CHUANG ŤIE-JÜAN - bývalý poručík Kriminální služby, nyní ve výslužbě

PORUČÍK JIN ŤIEN - důstojník Kriminální služby, člen obnoveného speciálního týmu 18/4

MU ŤIEN-JÜN - psychologka a profesorka Sečuánské policejní akademie, členka obnoveného speciálního týmu 18/4

SERŽANT ČENG CHAO-MING - bývalý seržant Kriminální služby a člen původního týmu 18/4, zavražděn 21. října 2002

KAPITÁN LIOU SUNG - ředitel ÚZČ

CENG Ž'-CHUA - Kriminální služba, vedoucí odboru digitální bezpečnosti

NÁMĚSTEK KOMISAŘE SÜE TA-LIN - kdysi druhý muž čcheng-tuské policie, zavražděn 18. dubna 1984

TING ČEN - profesor na Sečuánské univerzitě, syn kapitána Ting Kchea

TU MING-ČCHIANG - internetový novinář

VÝZNAMNÉ PŘÍPADY POLICIE ČCHENG-TU

12. LEDNA 1992 - Kufříková vražda

30. LEDNA 1984 - obléhání domu Wen Chung-pinga a osvobození rukojmího Čchen Tchien-čchiaoa

16. BŘEZNA 1984 - rekordní zátah na překupníky drog pod vedením náměstka Süe Ta-lina

7. DUBNA 1984 - případ vloupání do domu bývalého rukojmího Čchen Tchien-čchiaoa

18. DUBNA 1984 - vražda náměstka Süe Ta-lina a výbuch skladu, při kterém zemřela studentka policejní akademie Meng Jün

PROLOG

24. října 2002, půlnoc

předměstí Čcheng-tu, provincie Sečuán

Dva muži stáli ve stínu u tůně smrduté říční vody na okraji Čcheng-tu. Z hromady hniјících, měsíce starých odpadků se linul odporný zápach. Obvykle se sem odvažovali jen ti nejzoufalejší žebráci, ale oni dva muži – jeden o poznání mladší než druhý – si zde smluvili schůzku záměrně. V podobných temných koutech se scházeli už přes deset let. Měli tak jistotu, že je nikdo nebude rušit. Dnešní setkání se však těm předchozím vůbec nepodobalo.

Mladíkovy oči se leskly vzrušením, ale starší muž se tvářil všelijak, jen ne nadšeně. „Měl bys jít,“ promluvil chraptivým hlasem. „Už jsem řekl všechno, co jsem potřeboval.“ Od hladiny se odráželo mihotavé měsíční světlo a osvětlovalo jizvy na jeho znetvořené tváři.

Mladík chvíli mlčel a pak vyhrkl: „Kde se sejdeme příště?“

Na jeho otázku odpověděl skřehotavý smích, stejně hrůzný jako mužova zničená tvář. „Co se tak zbytečně ptáš? Přece víš, že žádné příště nebude.“

Mladík odvrátil pohled. Věděl, že tento den jednou přijde, jenže to nebylo totéž, jako to nyní prožívat.

„Pchej Tchao už ví, kde mě najít. Musím si to s ním jednou provždy vyřídit,“ pokračoval zjizvený muž. Pak pohlédl tomu

mladšímu přímo do očí. „Nemáš se čeho bát. Dávno jsi dost silný, abys tu zodpovědnost nesl sám.“

„Není mi moc jasné, kam kráčím,“ hlesl mladík.

„Však já ti rozumím. Ale musíš zkrátka pokračovat dál.“ Mrzákovy popraskané rty se roztáhly a odhalily řadu bělostných zubů. „Je to tvůj osud. Do vínku jsi ho dostal před osmnácti lety.“

„Ale...“

„Já znám tvé touhy, vím, jak moc chceš poznat ty stránky života, které jsem ti upíral. Jakmile odejdu, klidně se jim poddej. Naučí tě to věcem, které jsem ti já ukázat nemohl.“ Starší muž se rychle otočil, aby ukryl slzy, jež se mu draly do znetvořených očí, hekl bolestí a kulhavě zamířil podél řeky zpátky domů.

Mladík vzdalující se postavu svého učitele doprovázel upřeným pohledem. Chtěl se za ním rozběhnout, ale věděl, že všechno přemlouvání by bylo marné. A tak jen stál, sledoval, jak se zjizvený muž belhá pryč, a hlavou se mu honily stále stejné myšlenky:

Kdo je on? A kdo jsem já?

Proč jsem tady?

Za uplynulých osmnáct let se k odpovědím na tyto otázky nepřiblížil ani o píď. Ale ona poslední slova jeho učitele v něm zasela semínko naděje. Možná konečně uzrál čas, aby své odpovědi našel.

KAPITOLA PRVNÍ

NOVÝ KAPITÁN

26. října 2002, 9:25

trosky restaurace Nefritová zahrada

Od výbuchu, který rozmetl restauraci Nefritová zahrada, uplynulo už téměř čtyřiaadvacet hodin, ale ve vzduchu stále visela hustá clona dýmu a smrti.

Přes dvacet hasičů pročesávalo trosky a těžkou technikou rozhrabávalo cihlové a betonové sutiny. Mezi postavami v červených uniformách se míhala hrstka mužů oděných bíle. Pracovali ve dvojicích a v rukou měli velké černé igelitové pytle. Každou chvíli hasiče přerušili, ze sutin něco zvedli a vhodili do pytle. Ve tváři měli přísný, nehybný výraz podobný masce.

Nad ulicí Sing-čcheng se vypínaly řady kancelářských budov. Vysoko v jedné z nich stál mladý muž s dalekohledem namířeným na zničenou restauraci. Důkladně si prohlížel všechny podrobnosti scény, která se pod ním odehrávala, a brzy si uvědomil, že muži v bílém – forenzní specialisté z provinčního policejního oddělení – ukládají do černých pytlů lidské ostatky.

„Můj mentor...“, zamumlal pro sebe. Byl smutný a roztrpčený, ale hlavně pořád nic nechápal.

Jeho učitel ho opustil. Mladík se přes všechna ujištění, která od něj o dva dny dříve dostal, jen těžko bránil pocitu, že se mu svět rozpadl na kusy, podobně jako ta restaurace dole. Kdo jiný než zjizvený muž, pomyslel si, by mu mohl odpovědět na otázky, jež mu nedaly spát?

„Musíš zkrátka pokračovat dál,“ řekl mu mentor. „Je to tvůj osud.“

Mladík si pomyslel, že je nejvyšší čas, aby se znovu vydal na cestu.

28. října, 15:17

hotel Tisíc vrcholků

Luxusní hotel Tisíc vrcholků se nacházel v rušné čtvrti Čcheng-tu. Bylo to pětihvězdičkové ubytovací zařízení, každé z jeho šestatřiceti pater bylo prakticky dokonalé, vybroušené do nejmenšího detailu.

Učitel Wu Jin-wu za celých osmapadesát let svého života takový přepych nikdy neokusil. Když vstoupil do apartmá v horní části hotelu, bezděky zalapal po dechu. Opatrně usedl na úžasně měkkou koženou pohovku, položil si obě ruce na kolena a zůstal sedět vzpřímeně, jako by se bál, že pohovku poškodí.

Doprovázeli ho tři středoškoláci, dva mladíci a jedna dívka. Na první pohled bylo zřejmé, že na všechny by seděla úřední nálepka „mladiství delikventi“. I oni sice byli z okolního luxusu úplně vyjevení, ze svého ostýchavého učitele si však příklad nevzali. Pobíhali po apartmá jako utržení ze řetězu, skákali po nábytku a hráli si s obrovskou plochou televizí na stěně.

Jeden mladík měl v uchu velkou zlatou náušnici. Když ho bezuzdné řádění omrzelo, žuchl na pohovku vedle svého učitele. „Sakra, to je posezeníčko,“ zachechtal se.

„Dávejte pozor, všichni tři,“ zaprosil tiše Wu, ale Zlatá náušnice ho ignoroval a obrátil se na druhého mladíka, který měl kudrnatou odbarvenou kšticí a právě otevíral miniledničku na konferenčním stolku.

Zlatá náušnice povytáhl obočí. „Hej!“ houkl. „Ne abys to všechno sežral sám!“

Když Kudrnáč vytáhl hlavu z ledničky, v ruce svíral dvě lahve piva. Jednu hodil Zlaté náušnici, druhou si otevřel sám, přiložil ji ke rtům a spokojeně se napil.

„To bychom si bez dovolení brát neměli,“ napomenul ho učitel Wu hlasem jemnějším než bavlenné chmýří. „Všechno musí někdo zaplatit, abyste věděli.“

„Ale ne my!“ uchechtla se dívka, která dál popocházela po místnosti. „Tak co bychom se starali?“ Měla kulatý, buclatý obličej a vlasy obarvené načerveno.

Kudrnáč jí podal pivo. „Chceš loka?“

„Užs do toho naplival,“ odsekla Zrzka a vytáhla z lednice plechovku koly. Otevřela ji a usmála se na staršího muže. „Dáte si, pane učiteli?“

Wu jen mávl rukou. „Ne, ne, děkuji.“

Zlatá náušnice se posadil zpříma, jednu ruku mu položil kolem ramen a druhou mu ke rtům přitiskl láhev piva. „Ale no tak,“ mrkl na něj. „Napijte se.“

Wu mladíkovi ruku odstrčil. „Nech toho,“ ohradil se podrážděně. „Říkal jsem, že nechci.“

„Učitel Wu říká, že nechce,“ pronesl posměšně Kudrnáč. „Tak ho nebudeme nutit.“ Ušklíbl se a jeho dva společníci se škodolibě rozhihňali.

Učitel Wu se rozpačitě zavrtěl. Tváře mu hořely ponížením. Znovu si pomyslel, kde ten člověk propána vězí.

Jakmile se mu studenti přestali smát, taky se začali vyptávat.

„Tak co je? Kde je ten týpek, co se tu s náma měl sejít?“ protáhl Zlatá náušnice. „Nevykašlal se na vás, že ne?“

Kudrnáč po něm střelil zlým pohledem. „Myslíš, že by nám zacáloval luxusní pokoj, jen aby si z nás vystřelil? Zapoj mozek, vole.“ Znovu si lokl piva.

„Prostě se loudá,“ prohlásila otráveně Zrzka. „Už jsem slíbila dvěma kámoškám, který znám z internetu, že si dneska ještě někam vyrazíme. Prosím tě zavolej mu, ať pohne kostrou, jo?“

Kudrnáč se zamyslel, vytáhl z kapsy mobil a vytočil číslo. Chvilí poslouchal a pak se zamračil.

„Co je?“ houkla Zrzka, která netrpělivě stála nad ním.

Kudrnáč zvedl prst a přiložil si ho ke rtům. „Pšššt.“ Vrhл pohled ke dveřím apartmá.

Pokoj ztichl a všichni skrz odemčené dveře uslyšeli sotva zřetelnou melodii.

Vtom hudba také umlkla. Dveře se pomalu začaly otevírat. Zatímco všichni užasle přihlíželi, do apartmá vešel podivný muž.

Všechny tři převyšoval nejméně o hlavu. Oblečený byl docela prostě, až na dva nápadné detaily: na rukou měl černé bavlněné rukavice a téměř celou tvář, až na jasné, zářivé oči, mu zakrývala lyžařská kukla.

„Kdo... Kdo jste?“ vykoktal Wu a pomalu se zvedl na nohy.

„Já jsem ten, kdo vás požádal o schůzku.“

Muž zavřel dveře. Mluvil tichým hlasem, ale jasně a zřetelně.

„Co je s tebou, brácho? Právě ses vrátil z plastický operace?“ zazubil se Kudrnáč.

Zlatá náušnice a Zrzka se zasmáli.

Muž neodpověděl, jen zvedl jednu z dřevěných židlí vedle konferenčního stolu, odnesl ji ke dveřím a zahradil ji východ z místnosti. Nakonec se na ni posadil a pohledem pomalu přešel po třech mladistvých. V očích neměl žádnou krutost, ale díval se na ně tak upřeně a pronikavě, že Kudrnáč i ostatní okamžitě zmlkli.

„Posaďte se, prosím,“ řekl muž.

Učitel Wu se znovu posadil na pohovku. Tři adolescenti za normálních okolností neměli ve zvyku někoho poslouchat, ale nyní se jim tvářemi mihl strach. Nikdo z nich netušil, proč na ně mužův hlas tak působí, v tom tónu však bylo něco, co z nich vyhnalo všechn vzor.

Zlatá náušnice a Zrzka zaváhali a pohlédli na Kudrnáče, neoficiálního vůdce jejich party.

Kudrnáč zvážil situaci a nakonec usoudil, že takovou potupu nebude trpět. Vystrčil bradu a odkašlal si.

„Dohodli jsme se na nějakých podmínkách, ne? Než budem pokračovat, musíš splnit, cos slíbil.“

Muž zvedl pravou ruku. Držel v ní tři šarlatové obálky, v jakých se obvykle při zvláštních příležitostech darují peníze.

„Tady máte.“

Kudrnáče jeho příměst zarazila. Chvilí počkal, pak udělal několik kroků vpřed a obálky si vzal.

„Tahle je pro tebe. Tuhle dej té dívce a třetí svému kamarádovi,“ řekl muž.

O několik sekund později už byly všechny tři obálky v rukou adresátů. Učitel Wu jen nechápavě přihlížel. Najednou se cítil jako pouhý divák.

Zlatá náušnice otevřel svou obálku jako první. Uvnitř byl k jeho zjevnému zklamání jen obyčejný kus papíru. Když mladík dočetl, co na něm stojí, nedokázal se už déle ovládat.

„Co to má sakra bejt?“

Kudrnáč také vytáhl obsah své obálky. Na papírku uvnitř stálo několik řádků textu, vyvedeného bezchybnou kaligrafií.

PARTE

OBVINĚNÝ: SIE KUAN-LUNG („KUDRNÁČ“)

ZLOČIN: Ponižování učitele

DATUM TRESTU: 28. října

POPRAVČÍ: Eumenides

„To je kurva nějakej vtip?“ Kudrnáč zmačkal papír do kuličky a hodil ho po muži.

„Ne, to není vtip,“ odpověděl cizinec ledově. „Všichni jste vinni, dle verdiktu vašich spoluobčanů. Jmenuji se Eumenides a jsem váš kat.“

Kudrnáč si odfrkl. „Jdi do prdele. Myslíš, že když si na hlavu nasadíš kuklu, tak seš nějakej superhrdina? Zvedni se a vy-padni!“

Učitel Wu vyskočil na nohy. „Co... Co se to tu děje?“ Rychle přistoupil k Zrzce a přes rameno se jí podíval na její kartičku.

Dívce se třásly prsty a ve tváři byla bílá jako křída. „Tohle je Eumenides! Copak nevíte, co to znamená?“ vydralo se jí ze sevřeného hrdla.

Zlatá náušnice a Kudrnáč se na ni nechápavě mračili.

Dívka popadla Zlatou náušnici za rameno. „Je to vrah. Opravdový vrah! Minulý týden zabil tu ženskou, co v bavoráku přejela prodavače ovoce. Je to všude na internetu!“

Její panika byla nakažlivá. Oba její spolužáci se najednou tvářili stejně vyjeveně. O vraždě bohaté podnikatelky samozřejmě slyšeli. Vážně ji zabil muž, který teď seděl v jejich apartmá?

„Jedenáctého minulého měsíce jste ponížili svého učitele, pana Wu,” řekl muž a jeho hlas se z tichého šepotu vzedmul v dunivé zahřmění. „A jako by to nestačilo, ještě jste si to natočili a nahrávku zveřejnili na internetu. Přestože vás za to všichni odsoudili, neprojevíte jste žádnou lítost. Co k tomu řeknete?“

Zlaté náušníci se roztráslы ruce tak, že mu list papíru vyklouzl z prstů. Mladík se naklonil ke Kudrnáči. „Do prdele, co budeme dělat?“

„Vypadneme odsud,“ procedil Kudrnáč mezi zuby. „Kašleme na něho, jdeme.“

Jeho plán však měl jednu vadu. Východ stále blokoval cizinec na židli. Kudrnáč pochopil, že ven se nedostane, dokud se s ním nevypořádá.

„Jdi mi kurva z cesty!“ zavrčel.

„Pojď sem.“ Z mužova tichého, téměř jemného hlasu přeběhl Kudrnáči mráz po zádech. Jeho kuráž se rázem rozplynula jako pára nad hrncem.

„Ne,“ promluvil konečně učitel Wu a postavil se mezi mladíka a jejich hosta. „Neposlouchej ho.“ Při řeči se maskovanému muži nedíval do očí. „Už se mi omluvili. Nechejte je na pokoji, snažně vás prosím.“

Muž roztáhl rty v chladném úsměvu. „Říkáš, že už se omluvili? Všechny jsem vás sledoval, když jste sem dorazili. Viděl jsem, jak se k tobě chovají. Opravdu chceš tvrdit, že se jejich omluvou něco změnilo?“

Učitel Wu protáhl tvář. Maskovaný muž měl samozřejmě pravdu. Jeho studenti si ho jako učitele nebudou vážit nikdy, to dobře věděl. Netušil však, že neznámý se stále vzpomínává ze smrti svého vlastního učitele.

Muž si výrostky znovu změřil pohledem. „Vaše zločiny jsou neodpuštělné,“ zasyčel.

Všichni tři studenti polekaně ucouvli.

Wu silou vůle překonal strach a znovu zkusil vyjednávat. „Nejde přece o nic tak vážného. Vždyť jsou to teprve děti! S tím videem se jen tak bavily. Prosím vás, neubližujte jim. Já jsem jejich učitel, mám za ně zodpovědnost.“

Muž stočil pohled na Wua. „Tak ty jsi jejich učitel,“ zavrčel. „A že sis na to nevzpomněl, když ti ze třídy dělali kůlničku na dříví. Viš vůbec, co to znamená být učitel?“

Wu nebyl schopen slova.

„Učitel by měl vést studenty k moudrosti, předávat jim vědomosti a vysvětlovat vše, čemu nerozumějí. Podívej se na ty své. Co jsi pro ně udělal? Předal jsi jim něco? Odpověděl jsi jim na nějaké otázky? Na svém ponížení neseš vlastní nepopíratelnou vinu a já tě sem dnes také pozval, abys viděl, co se stane, když se zřekneš odpovědnosti za své studenty.“

Wu sebou při každé výtce trhl a nakonec zahanbeně svěsil hlavu. Nezmohl se na odpověď.

Kudrnáč se konečně vzchopil k činu. Spíše ze zoufalství než díky odvaze vytáhl sekeru, kterou měl schovanou v kabátě. Nápadně se podobala těm, které nosili gangsteři v hongkongských akčních filmech, tak oblíbených u jeho generace.

„Půjdeš mi z cesty, nebo ne?“ zařval. „Jestli tu budeš dál dřepět, rozsekám ti prdel na nudličky!“

„Tak do toho,“ pobídl ho muž s mrazivým klidem.

Kudrnáč zatnul čelist a vrhl se na cizince. Zvedl sekeru vysoko nad hlavu a se zoufalým výkřikem se zešíroka rozmáchl proti mužovu krku.

Muž natáhl paži, chytil Kudrnáče za zápěstí a zkroutil mu ruku. Kudrnáč vykřikl bolesti, zlomil se v pase a sekera zaduněla o podlahu. Cizinec přitiskl ukazováček k prostředníčku a pak

jimi zvolna přešel mladíkovi přes hrdlo. Kudrnáč rázem zmlkl a vypouklil oči. Roztřásl se mu rty.

Na krku se mu objevila dlouhá, hluboká rána. Na luxusní koberec se z ní vyřinula temná krev. Muž Kudrnáče pustil, aby mu krev nezacákala oděv, a mladík se zhroutil na zem. Několikrát sebou škubl a znehybněl.

Dívka pronikavě zavřískla, ale muž se odhalení podle všeho nebál. Toto apartmá si ostatně vybral právě kvůli jeho silným, zvukotěsným stěnám.

Učitel Wu ztuhl. Potřásl hlavou, jako by procítil ze snu. „Tys ho zabil! Jak jsi mohl? Proč?“ Čím víc naříkal, tím byl jeho hlas křehčí.

Dívka zacouvala do kouta, ale Zlatá náušnice využil příležitosti a vrhl se ke dveřím. Pro cizince se však pohyboval směšně pomalu. Muž bleskově švihl levou rukou a přitiskl si Zlatou náušnici na hrud'. Mladík byl v jeho sevření bezmocný jako dítě. Cizinec pomalu zvedl pravou ruku.

Učitel Wu padl kolena a začal se klanět jako před královským trůnem. Čelem hlasitě narážel na koberec. „Prosím, prosím vás! Nezabíjejte už nikoho dalšího!“

Mužova pravá ruka zůstala viset ve vzduchu: „Nechceš, abych ho potrestal?“

Wu se k němu začal plazit po kolenou. Hlas i tváře mu tonuly v slzách. „Prosím, přestaňte trestat mé studenty. Je to všechno moje vina. Selhal jsem jako jejich učitel.“

Muž chvíli mlčel. „Jsi ochoten odčinit své chyby?“

„Ano, ano samozřejmě! Jen nechejte mého studenta jít,“ žadonil učitel.

Muž špičkou nohy kopl do sekery, která se zastavila pár centimetrů od Wuových kolen.

„Usekni si levou ruku,“ přikázal ledově.

Wu vzhlédl. „Cože?“

„Usekni si levou ruku,“ zopakoval cizinec. „Když to uděláš, zbylé dva pustím.“

„Ale já...“ vyhrkl Wu. Podlomilo se mu koleno a on žuchl břichem na koberec.

„Je to jen na tobě. Nebudu tě nutit.“

Zlatá náušnice najednou spatřil čepel žiletky, kterou muž svíral mezi prsty. Pokusil se vymanit ze sevření, ale tělo měl příliš ztuhlé strachem. Střelil po svém učiteli prosebným pohledem.

„Prosím...“ vyrazil ze sebe, přestože mu cizincova dlaň tiskla hrdlo jako svěrák.

„Počkej, chvílku počkej.“ Učitel Wu ho gestem ruky umlčel. Několikrát se rychle nadechl a zvedl sekeru z podlahy. Vypadala ostrá jako řeznický nůž.

Muži se leskly oči napětím.

Učitel ze sebe vyrazil neartikulovaný skřek a zvedl sekeru nad své levé zápěstí.

Jeho výkřik však po chvíli přešel v chrčivé kňučení. Wu zalapal po dechu a pomalu spustil sekeru na podlahu. Jeho zápěstí zůstalo nedotčené.

Cizinec zklamaně zavrtěl hlavou. Pravou rukou přešel Zlaté náušnici přes hrdlo a mladíka okamžitě stihl stejný osud jako Kudrnáče. Jeho nehybné tělo žuchlo na podlahu a vykulené, mrtvé oči se upřely na Wua. Učitel se svalil na koberec, jako by ho někdo udeřil holí do hlavy.

Z noční můry ho však záhy vytrhlo další Zrzčino zavřísknutí. Wu jen bezmocně přihlížel, jak cizinec přistoupil k poslední z trojice jeho studentů a za vlasy barvy plamene ji vytáhl na nohy. I dívku už opustil téměř všechn vzdor. „Prosím, pane učiteli, pomozte mi,“ škemrala plačtivě.

Z Wuova hrdla se vydral další výkřik, tentokrát skutečně nepřičetný. Sekera se zvedla a potom se jako blesk snesla zpátky k zemi. Wu si jediným silným, přesným úderem čistě usekl ruku v zápěstí.

Muž dívku pustil. Ustoupil stranou a ona se vrhla ke svému učiteli. Už neplakala, na to byla příliš strnulá šokem.

Učitel Wu si pahýl pevně omotal rukávem, aby zastavil krvácení. Kňoural a trásl se bolestí. Maskovaný muž jej probodával pohledem a oči se mu leskly ocelovým odhodláním.

„Učiteli Wu! Učiteli Wu!“ Dívka se znovu rozvzlykala. Zvedla z podlahy useknutou ruku a přitiskla si ji k hrudi.

Wuovi se v prsou vzedmulo něco, co dosud neznal, co nikdy předtím necítil. Hrdost.

Muž na něj uznale kývl. Pohledem sklouzl k sekeře, chvíli si prohlížel její zakrvácené ostří a pak se zhluboka nadechl a přimhouřil oči na mladou ženu. „Svou povinnost jsem splnil,“ řekl. „Trest vás stihl všechny. Ty jsi sice pořád naživu, ale svým způsobem jsi dnes také zemřela. Od této chvíle si budeš života vážit úplně jinak.“

Pak své pronikavé oči upřel na Wua. „A pokud jde o tebe, konečně jsi v sobě našel odvahu, jaká se od učitele vyžaduje.“

19:35

čchengtuské nádraží

Z televizní obrazovky na nádraží hřímal hlasatel: „Po prvotním vyšetřování pátečního výbuchu na ulici Sing-čcheng máme již základní informace o tomto incidentu. Šlo o teroristický čin. Exploze si vyžádala dvě oběti, nikomu dalšímu se naštěstí nic nestalo. O život přišla Kuo Mej-žan, majitelka restaurace

Nefritová zahrada, a Jüan Č'-pang, který výbušninu odpálil. Policie prozradila, že Jüan stál už za jiným smrtícím výbuchem v Čcheng-tu před osmnácti lety, při němž rovněž zemřeli dva lidé.

Policie se domnívá, že Jüan byl sériový vrah známý pod jménem Eumenides a že měl na svědomí několik vražd zde v Čcheng-tu, včetně vraždy podnikatelky Jie Šao-chung, jejíž smrt vzbudila vášnivou debatu na internetu i v médiích.“

Kapitán Pchej Tchao si tiše povzdechl. Zavrtěl hlavou, vyma-nil ze z hloučku zvědavců postávajících před televizí a zamířil ke kontrolní přepážce. Zrovna když sahal do kapsy pro vstupenku, uslyšel za sebou hlas.

„Na slovíčko, kapitáne Pcheji.“

Když se otočil, ke svému překvapení spatřil nezaměnitel-nou postavu psycholožky Muové. Ženě k němu chybělo několik metrů, ale rychle se blížila a doprovázeli ji dva policisté. Ten nalevo, s brýlemi a rozčuchanými vlasy, byl špičkový počítačový expert čchengtuské policie Ceng Ž'-chua. Jeho společník, poručík Jin Tien, průměrně vysoký muž se vzezřením knihomola, byl až do včerejška asistentem kapitána Chan Chaa. Tito tři spolu s Pchejem působili ve speciálním vyšetřovacím týmu 18/4, ustaveném s cílem vypátrat a zadržet Eumenida.

„Kapitáne Pcheji,“ řekla Muová, „z Čcheng-tu teď nemůžete odejet.“

„Proč ne?“ podivil se Pchej.

„Ještě jsme nesplnili úkol,“ ušklíbl se Ceng. „Jüan Č'-pang je sice mrtvý, ale jeho učedník stále pobíhá na svobodě. A náš nový Eumenides bude zabíjet dál. Chtěl bych vidět, jak to vysvětlí v televizi, až dojde k další vraždě.“

Pchej na okamžik zaváhal a pak zavrtěl hlavou. „To všechno dobře vím, ale zůstat tady nemůžu. Musím se vrátit do Lung-čou.

Než jsem odjel, vzal jsem si jen týdenní dovolenou, a doma mě čeká spousta práce.“

Ceng se zazubil. „O to už je postaráno.“

Poručík Jin otevřel kufřík a vytáhl úhledně složený list papíru. S vážným výrazem ho podal Pchejovi, který papír rozložil.

Nadpis sestával ze tří tučně vytištěných slov: *Příkaz k přeložení*. Pchej četl dál.

Na základě naléhavého doporučení vedení Kriminální služby Policie Čcheng-tu a se souhlasem provinčního Odboru veřejné bezpečnosti souhlasila Policie Lung-čou s převelením kapitána Pchej Tchaa ke Kriminální službě Policie Čcheng-tu, kde bude až do odvolání zastávat hodnost kapitána a funkci vedoucího speciálního vyšetřovacího týmu 18/4 na plný úvazek. Odbor veřejné bezpečnosti provincie Sečuán vybere vhodného kandidáta na dočasné obsazení místa ředitele Policie Lung-čou z řad provinčního sboru.

Pchejovi zacukalo obočí. Poručík Jin mu mezitím už salutoval.

„Kapitáne!“

Pchej papír znovu složil a zamyšleně si promnul čelist. „To je... No, je to všechno trochu narychlo, ne?“

„Přeložení by trvalo déle, kdyby na ně nezatlačil komisař Sung,“ vysvětlil poručík Jin. „Mimochodem, komisař vzkazuje, abyste se u něj co nejdříve stavil. Chce, aby vyšetřování pokračovalo.“

20:47

výslechová místnost,

ústředí kriminální služby, Čcheng-tu

Poručíku Jinovi se při vstupu do výslechové místnosti sevřel žaludek. Nepochyboval, že ho čeká ten nejtěžší výslech, jaký kdy vedl.

Službu konající policista k němu přistoupil. „Dal jste si na čas,“ zašeptal. „Každopádně teď už je jenom váš. Na takovou práci se já nehodím.“

„Jak to myslíte?“ sykl poručík Jin.

„Mlčí jak zařezaný. Že prý bude mluvit jen s vámi.“

Jin přikývl. „Aha. Můžete odejít.“

Policista si hlasitě vydechl a vyšel ze dveří. Jin se posadil na uvolněnou židli. Muž na druhé straně stolu na něj upíral krhavé oči.

„Kapitáne...,“ odkašlal si Jin a přemýšlel, jak začít.

„Proč mi tak pořád všichni říkáte?“ ušklíbl se Chan Chao, zdiskreditovaný bývalý vedoucí vyšetřovacího týmu 18/4. „Už jsi zapomněl, co jsem tě učil? Když vedeš výslech, musíš dát podezřelému najevo, že ty tady máš hlavní slovo a on žádné. Jinak se nehneš z místa.“

„Kapitá... pane Chane...“ Jin se jen silou vůle nutil k tomu, aby svého někdejšího nadřízeného oslovoval jinak. Nakonec si přestal hrát na autoritu a nasadil prosebný tón. „Pane Chane, neztěžujte nám to. Povězte po pravdě, co se stalo.“

Chan se při náhlé změně tónu poručíka Jina celý napjal. Chvilí mlčel a poté se zeptal: „Proč vám to trvalo tak dlouho?“

„Museli jsme provést malou reorganizaci...“ Jin se nadechl a pak usoudil, že ničemu neuškodí, když přizná barvu. „Došlo

k personálním změnám. Pchej Tchao byl jmenován úřadujícím ředitelem kriminální služby a vedoucím týmu 18/4.“

Ještě před několika dny byl Pchej Tchao jedním z Chanových hlavních podezřelých. Nyní Pchej usedl do jeho někdejšího křesla a za mřížemi se ocitl sám Chan. Bývalý kapitán čchengtuské policie věnoval poručíkovi trpký úsměv. „Kdy to bude oficiální?“

„Příkaz k přeložení už byl vydán. Předpokládám, že Pchej nastoupí do funkce zítra.“

„Výborně.“ Chan zavřel oči a povzdechl si. „Právě včas, aby mě mohl vyslechnout. A nejspíš si i vyřídil pár účtů.“

„Tak to mezitím neprotahujte, kapitáne. Povězte nám, co chceme vědět. Pořád jste policista, i když tu teď sedíte na opačné straně stolu. Vždyť přece všichni chceme totéž.“

Oba se odmlčeli. Nakonec Chan zavrtěl hlavou. „Ale ne dnes. Jsem hrozně unavený. Musím si odpočinout.“

„Dobře.“ Poručík Jin se ohlédl na své dva kolegy, kteří ho doprovázeli. „Odvedte kapitána Chana do jeho cely.“

Mladší policista k Chanovi přistoupil, aby mu nasadil pouta, ale pak se zarazil. „Ještě musíme prověřit, co máte u sebe.“

Chan vstal, zvedl ruce a policista mu z kapes vyndal klíče, průkaz totožnosti, peněženku, mobilní telefon a další drobnosti. Když však sáhl po přívěsku na jeho krku, Chan zavrtěl hlavou.

„Byl bych raději, kdybyste mi ho nechal. Je v něm fotografie mého syna,“ vysvětlil.

Policista vrhl na poručíka Jina tázavý pohled.

„Otevřete ho,“ řekl poručík s očima upřenýma na měděný přívěsek.

Policista poslechl. Na vzhledu ani váze přívěsku nebylo nic neobvyklého. Uvnitř byla fotografie chráněná tenkým plátkem plexiskla a na ní rozžářená tvář chlapce, podle všeho sedmi- nebo

osmiletého. Poručík Jin zjhl. Taková tvář by vyvolala úsměv každého otce.

„Ať si ji nechá,“ řekl.

21:03

restaurace Zelený pramen

Seděl sám a tvář mu stínila čepice stažená hluboko do čela.

Pokaždé, když vykonal verdikt, dopřál si hostinu. Byla to tradice, se kterou začal minulý měsíc a v níž hodlal pokračovat. V poslední době si oblíbil vyhlášenou chuajjangskou kuchyni z východní Číny, která na rozdíl od pálivé sečuánské zdůrazňovala jemné, sladké chutě. Status jedné ze čtyř velkých čínských kuchyní si podle něj zasloužila právem.

V restauraci Zelený pramen se podávala nejlepší chuajjangská jídla v celém Čcheng-tu. Byl to luxusní podnik, kde ceny odpovídaly kvalitě uměleckých děl na stěnách. Zdejší zákazníci se rekrutovali z nejvyšších vrstev společnosti a Zelený pramen jim nabízel vytříbený kulinářský zážitek.

Kdykoli tam jedl, seděl u nejzastrčenějšího stolu, který našel a odkud měl dobrý výhled na okolí. Ať se nacházel kdekoli, vždy si hlídal, aby zaujímal strategickou pozici.

V jemném osvětlení se vyjímalý tapety zdobené půvabnými perokresbami bambusu. Mladík stočil pohled k jídelnímu servisu před sebou a všiml si propracovaného designu jednotlivých kusů. Přes rty se mu mihl stín úsměvu. Tady pokaždé našel klid a mír.

Jen jedno se mu v Zeleném prameni zamlouvalo víc než vynikající kuchyně – zdejší hudba. Uprostřed restaurace se nacházel kruhový bazének o průměru šesti metrů, zdobený delikátními krajinomalbami, a uprostřed bazénu trůnilo pódium.

Mladík si návštěvy této restaurace plánoval tak, aby se shodovaly s houslovým koncertem v devět večer, a letmý pohled na hodinky mu prozradil, že už je čas.

Na pódium vstoupila účinkující, mladá žena. Když hrála na svůj nástroj, půvabné rysy měla napjaté soustředěním. Na ramena jí spadaly havraní vlasy a k půvabné postavě jí nad dlouhou smaragdovou sukní přiléhala bílá halenka. Dívka se na pódiu kývala jako bledý lotos nad jezerem.

Mladík netušil, proč se mu její hudba tak líbí, ale věděl, jak se při ní cítí. Pokaždé ho přenesla daleko od města a vhodila do oceánu dráždivých, neznámých emocí.

Když dívka dokončila první skladbu, zavolal číšníka. „Pošlete houslistce kytici vašich nejlepších lilií. Připíšte mi je na účet.“

Číšník se uklonil. „Ano, pane. Chtěl byste přiložit vzkaz?“

Mladík zavrtěl hlavou. „Dejte jí je anonymně.“

„Samozřejmě, pane.“ Číšník se znovu uklonil a odešel.

Když mladá žena dohrála další skladbu, k pódiu přistoupil zaměstnanec restaurace s kyticí lilií. Houslistka si květiny vzala, zvedla je k nosu, přivoněla si a zlehka se uklonila publiku.

Přitom otevřela oči. Když se na ni tak díval, přistihl se, že si v rozporu se svým krédem přeje, aby si ho všimla. Věděl však, že po tom touží marně. Její nevidomé oči neviděly ani květiny, které dívka svírala v rukou.

29. října, osm hodin ráno.

zasedací místnost, ústředí kriminální služby, Čcheng-tu

Členové speciálního týmu 18/4 se opět sešli v zasedací místnosti policejního ústředí a nyní společně sledovali video na promítacím plátně v čele místnosti.

To bylo podle všeho natočeno ruční videokamerou. Záběry byly roztrženy a video bylo poměrně krátké, trvalo pouhé čtyři minuty a padesát pět vteřin.

„Tomu kurva říkám zeměpis,“ prohlásil do kamery jakýsi student. V jednom uchu měl kulatou zlatou náušnici.

Záběr se oddálil a tým si uvědomil, že se dívá na středoškolskou třídu. Na stupínku před nějakými dvěma desítkami studentů přednášel postarší učitel v bílé čepici. Mládež ovšem dělala všechno možné místo toho, aby dávala pozor. Někteří studenti pospávali v lavicích, jiní se hlasitě bavili. Několik jich gestikulovalo do kamery.

Po chvíli jeden mladík s kudrnatými, platinově blond vlasy zavýskl. „A teď,“ prohlásil, „přivítejme na pódiu Sie Kuan-lunga!“

Student se zlatou náušnicí vyskočil ze židle, přeběhl ke stupínku a strhl učiteli čepici z hlavy. Kantor na něj jen mlčky zíral, s tváří brunátnou rozpaky. Student čepici dvakrát zatočil kolem ukazováčku a pak ji učiteli nasadil zpátky na hlavu. Vrátil se na své místo, usmál se a zamával do kamery.

Učitel dál jen stál, celý rudý. Po několika sekundách pokračoval ve výkladu, ale studenti jej nepřestávali přerušovat svým pokřikováním. Kamera sledovala mladíka se zlatou náušnicí, jak pobíhá po třídě. Ostatní studenti také vstali ze židlí a začali vyvádět ještě víc. Za několik chvil se už z reproduktorů zasedací místnosti rozléhala bouře smíchu a vulgárních nadávek.

Asi po minutě se mladík se zlatou náušnicí vrátil na stupínek v čele třídy. Zkusil učitele cvrknout do tváře, ale starší muž tentokrát uhnul.

„Neruš spolužáky,“ promluvil mdlým, monotónním hlasem.

Kamera se otočila a kudrnatý student nyní hleděl do objektivu. „Tenhle týpek je idiot. Důkaz číslo jedna.“ Zaklonil se a mrštil po učiteli zpola plnou plastovou lahví s vodou. Ta

hlasitě zaduněla o stupínek a učitel leknutím pustil z ruky své poznámky.

„Chovejte se slušně,“ řekl přidušeně.

Kamera se otočila a ukázala baculatou dívčí tvář. „Vidíte to?“ ušklíbla se studentka. „Tohle je *naše* třída. My to tady řídíme.“

Obrazovka potemněla. Členové týmu jen mlčky vrtěli hlavou.

Pchej soptil, přestože záznam viděl už v rámci přípravy na schůzku. Takové chování dobře znal, kdysi sedával ve třídě s podobnými všiváky. Sice věděl, co jim Eumenides provedl, ale v hloubi srdce se neubránil znepokojivé myšlence: *Zasloužili si to.*

„Poručíku Jine, informujte zbytek týmu,“ pokynul svému novému asistentovi.

Jin přikývl a zvedl úhlednou hromádku dokumentů. „Nejprve vás seznámím s kontextem tohoto videa,“ začal. „Bylo pořízeno jedenáctého září, tedy před více než měsícem, na střední odborné škole. Figuruje v něm studenti posledního ročníku. Dívka, jež video točila – ta zrzavá, která na konci promluvila na kameru, – ho o dva dny později sdílela na jedné sociální síti a video se brzy začalo virálně šířit. Většinu těch, kdo ho viděli, takové chování rozčílilo. Lidé začali hromadně žádat potrestání oněch tří studentů, kteří svého učitele ponižovali. Netrvalo dlouho a celý incident prosákl z internetu do reálného světa. Média následně informovala o tom, že vchod odborné školy zahradil dav lidí a dotyčné studenty odmítl vpustit dovnitř. Tlak na viníky nakonec zesílil natolik, že se svému učiteli veřejně omluvili. Učitel Wu nevznesl obvinění, protože chtěl, aby skandál co nejdříve vyšuměl. Jeho zaměstnavatelé však byli jiného názoru. O dva týdny později vedení školy přimělo učitele Wua k odchodu do penze.“

Profesorka Muová byla v šoku. „Potrestali učitele místo studentů?“ vypravila ze sebe.

Poručík Jin pokrčil rameny. „Spousta odborných škol se stará především o vlastní rozpočet. A protože je živí převážně rodiče, vládnou jim studenti. A pokud jde o učitele, ti jsou nahraditelní.“

„A tomu říkají vzdělání?“ rozhořčila se Muová.

Pcheje její reakce překvapila. Nejprve mu nešlo na rozum, proč to Muová bere tak osobně, ale pak si vzpomněl, že profesorka přednáší na Sečuánské policejní akademii. „Když si svých učitelů nevážší škola,“ zavrčel, „proč by měli studenti? Za takových okolností se vlastně nedivím, že tak vyváděli.“

Poručík Jin souhlasně přikývl. „Spoustu lidí to rozlítilo stejně jako vás. Když se Eumenides začal na internetu ptát na další potenciální cíle, které by měl potrestat, jména těchto třech padala nejčastěji.“

Pchej prudce vzhlédl. „Když se o nich v tom vlákně tak mluvílo, proč jsem se o tom dozvěděl až poté, co dva z nich přišli o život?“

Poručík Jin polkl a zabodl pohled do stolu.

„Zpočátku jsme monitorovali všechny reakce na ten manifest,“ vložil se do hovoru Ceng. „Ale když Eumenides zabil tu podnikatelku, se sledujícími a komentujícími v tom vlákně se roztrhl pytel. V současné době je tam přes čtyřicet tisíc odpovědí. I kdybychom je seřadili podle nejfrekventovanějších jmen, vyšly by nám stovky lidí, které bychom měli sledovat a poskytovat jim ochranu. A na to zkrátka nemáme zdroje.“

„Všichni víme, jak důležitý byl pro Eumenida Jüan Č'-pang,“ promluvila znovu profesorka Muová. „Byl to jeho učitel a mentor. Eumenides se sice jeví chladný a bezcitný, Jüanova smrt v Nefritové zahradě ho však bezpochyby těžce zasáhla. Bylo

docela pravděpodobné, že si jako své další oběti vyhlédne ty tři spratky.“

Ceng zvedl ruce. „Dobře, dobře, to mi zjevně nedošlo. Oceňuji váš smysl pro detail.“

Muová přikývla a otočila se zpátky k plátnu.

„Dobrý postřeh, profesorko,“ řekl Pchej. „Teď si promluvme o tom, co se stalo v tom hotelu.“

Poručík Jin vstal a chvíli si hrál s projektorem. Promítací plátno nakonec vyplnil krvavý výjev. Na podlaze luxusního hotelového pokoje ležela na zádech dvě těla. Zelený koberec kolem nich byl žmolkovatý a potřísněný tmavými skvrnami, které vypadaly jako děsivé stíny.

„K těm vraždám došlo v hotelu Tisíc vrcholků. Oběti, Sie Kuan-lung a Jen Wang, jsou ti dva mladíci, kteří figurují v našem videu. Vrah je zabil stejným způsobem jako tu podnikatelku – oba měli podříznuté hrdlo. Na místě činu byla nalezena tři úmrtní oznámení. Formát a písmo jsou stejné jako na těch, která ještě nedávno rozesílal Eumenides.“

„Tři oznámení?“ podivil se Ceng. „Ale oběti jsou jen dvě?“

„Své parte dostala i ta dívka, ale nakonec přežila. Vrah přinutil učitele Wua, aby si výměnou za její život usekl ruku.“

Ceng si prohrábl rozčuchané vlasy. „To se na Eumenida vůbec nepodobá.“

„Přesně tak. Zatím nám není jasné, proč se takto rozhodl. Máme sice dva přímé svědky, ale ani jeden momentálně není schopen výslechu. Ta dívka je na tom špatně psychicky. Je to pochopitelné, vzhledem k tomu, co si v tom hotelovém pokoji prožila. A Wu včera večer podstoupil operaci a zůstává v nemocnici na pozorování.“

„Sdělte týmu všechny podrobnosti, které o těch vraždách zatím máme,“ pokynul Jinovi Pchej.

„Eumenides se vydával za reportéra. Na naše tři studenty a učitele Wu se obrátil s tím, že chce se všemi čtyřmi udělat společný rozhovor. Navnadil je tučným honorářem a také slíbil, že se prostřednictvím svých konexí přimluví, aby škola vzala Wua zpátky. Netřeba dodávat, že všichni čtyři s tím souhlasili.

Eumenides převedl Wuovi na účet dva tisíce jüanů a pak ho požádal, aby na dvacátého osmého října rezervoval apartmá v hotelu Tisíc vrcholků. Wu mu vyhověl a se svými studenty se ve stanovený čas poslušně dostavil na místo schůzky. Nedlouho poté zaklepal Eumenides na dveře.“

„Vypadá to jako důkladně promyšlená akce,“ pokýval hlavou Ceng. „Jedno se mu musí nechat: plánovat on umí. Zanechal v hotelu nějaké stopy?“

„Nic,“ odpověděl viditelně frustrovaný Jin. „Pokoje jsme důkladně prohledali, ale nenašli jsme ani otisky prstů, ani stopy po botách, ani vlasy a ani nic jiného. Hotelový personál nedokázal Eumenida popsat. Do pokoje vešel v rukavicích, s igelitovými návleky a v lyžařské kukle. Podařilo se mu také vyhnout se bezpečnostním kamerám – na záběrech jsou z něj vidět jen záda.“

Ceng rozhodil rukama. „Tak to je fakt úžasné.“

Profesorka Muová si překvapeně změřila zkroušené výrazy svých kolegů. „Vždyť máme dva svědky, kteří obě vraždy viděli na vlastní oči,“ namítla. „Stáli přitom jen kousek od Eumenida.“

Pchejova tvář se rozjasnila. „Přesně na to bychom se měli zaměřit. Slečno Muová, vy si, prosím, vezměte na starost právě tuhle stopu.“

„Myslíte tu dívku?“

„Chci, abyste zhodnotila její psychický stav,“ přikývl Pchej. „Až se bude cítit lépe, požádejte ji, aby přesně popsala, co v tom pokoji viděla. Vy jste odborník, takže způsob výslechu nechám na vašem uvážení. Jen mi podejte hlášení, až budete hotová.“

„Samozřejmě, pane řediteli.“

Pchej se obrátil k poručíku Jinovi. „Vy se spojíte s nemocnicí a vypsáte se na učitele Wu. Pokud to jeho zdravotní stav dovolí, domluvte mi s ním schůzku. Co nejdříve, prosím.“

„Ano, pane.“

Ceng se na židli líně protáhl. „A já mám mezitím chytat lelky?“

„Jistěže ne,“ zavrtěl Pchej hlavou. „Pro vás mám obzvlášť důležitý úkol. Chci, abyste ve všech dostupných databázích vyhledal záznamy o dětech ve věku sedmi až třinácti let, které se mezi lety 1985 až 1992 ztratily, osiřely nebo se ocitly bez domova. Je mi jedno, jak je najdete, chci jen vidět vaši zprávu. Rozumíme si?“

Ceng najednou seděl vzpřímeně jako pravítko. „Takže mám hledat Eumenida,“ přikývl.

„Přesně tak. Když se Jüan Č'-pang poohlížel po svém nástupci, vybíral ho mezi dětmi, na které společnost dávno zapoměla. Chlapec musel být dost malý, aby ho Jüan mohl náležitě zformovat, ale zároveň dost starý, aby se o sebe čas od času uměl postarat sám. Takže asi mezi sedmi a třinácti lety, řekl bych.“

Pchej se ušklíbl. „Po tom výbuchu z 18. dubna si Jüan poležel v nemocnici přes osm měsíců. Pustili ho až v lednu 1985. Dejme tomu, že se do hledání nástupce pustil okamžitě. A mladý Eumenides, soudě podle toho, co dnes dokáže, musel trénovat nejméně deset let. To vše znamená, že Jüan nemohl nového učedníka najít později než v roce 1992.“

Ceng souhlasně tleskl. „To zní logicky, kapitáne. Ale pokrýt takový časový úsek, to mi dá trošičku zabrat. Chcete po mně, abych prošel záznamy za téměř deset let. Z toho bych se mohl dokonce i lehce zapotit.“

„Potřebuju výsledky, Cengu, ne výmluvy. Má ještě někdo nějaké otázky?“ Pchej se rozhlédl po místnosti. Nikdo se neozval, a tak Pchej vstal. „Tím tedy naši první poradou končím. Všichni máte své rozkazy.“

Poručík Jin se také postavil. „Kapitáne, pokud jde o Chana...“

„O něm jsem s vámi chtěl mluvit,“ přikývl Pchej. Podíval se na hodinky. „Vyslechneme ho společně, v deset hodin.“

KAPITOLA DRUHÁ

SPODNÍ PROUDY

8:30

sídlo koncernu Lung-jü

V sídle koncernu Lung-jü probíhala schůzka. Všech dvanáct účastníků na sobě mělo smuteční oděv a ve tváři neméně pochmurné výrazy.

Žena středního věku v čele stolu skláněla hlavu a utírala si slzy. Tiskl se k ní malý chlapec, s očima rozšířenýma hrůzou a zmatkem.

Starosta Tcheng byl po smrti, ale nade všemi jako by se stále vznášel jeho duch.

Vedle vdovy a jejího syna stáli bodyguardi zesnulého podnikatele. Naproti ní pak seděli dva muži středního věku, jeden otlý a druhý hubený. Ten tělnatější vdovu po Starostovi Tchengovi utěšoval sice laskavými, ovšem křečovitě optimistickými poznámkami. V jeho snažení mu nijak nepomáhalo, že měl kožnaté, povislé tváře, vypadal tedy jako baset trpící chronickou depresí.

Paní Tchengová nakonec přestala vzlykat a vzhledla k baculatému muži. „To stačí, náměstku Line. Já vám rozumím. Každá rána se časem zacelí. Jestli mi chcete říct něco podstatného, ráda bych to slyšela hned.“

„No...“ Náměstek Lin znejistěl.

Vtom do hovoru vstoupil hubený muž, jehož hlas byl stejně chladný jako jeho tvář. „S dovolením, pane náměstkú. Paní Tchengová, po předčasném skonu vašeho manžela jste se stala většinou akcionářkou skupiny Lung-jü. Schůzi představenstva jsme svolali z velmi pádného důvodu. Musíme vybrat potenciální kandidáty na post generálního ředitele společnosti.“

„Ale pane Mengu,“ zamumlala Tchengová, „není to... trochu brzy?“

Lin potřásl povislými líci a povzdechl si. „Pravda, ještě ani neproběhl pohřeb Starosty Tchenga. I mně přijde poněkud nepatřičné, že se už bavíme o jeho nástupci. Jenže Lung-jü prostě nemůže fungovat bez ředitele. I vzhledem k tomu, že brzy začne výběrové řízení na nemovitost Sung-chua.“

„Kéž by tu ještě byl můj manžel,“ popotáhla Tchengová.

„Ano, ovšem,“ přikývl náměstek Lin. „Kdyby byl Starosta Tcheng stále ve vedení, byla by Sung-chua předem naše. Nicméně takovou příležitost si nemůžeme nechat proklouznout mezi prsty. Pokud se nyní vedení společnosti neujme někdo schopný, bojím se, že výběrové řízení nedopadne dle našich představ.“

„Takže souhlasíš, Line?“ Meng stočil pohled na ženu před sebou. „Paní Tchengová, chcete k této záležitosti něco říct?“

„Já...“ Žena se otočila na Bratra Chuu, tělesného strážce svého zesnulého manžela, a věnovala mu prosebný pohled. Ten však zachovával kamenný výraz a mlčel. Ženě nezbylo nic jiného, než se přinutit k úsměvu. „Já nejsem podnikatel. Akorát jsem měla jednoho za muže. Co bych vám tak mohla poradit?“

„Dobrá tedy.“ Místopředseda představenstva Meng si konečně dovolil úsměv; jeho pevně napnutá kůže se na okrajích tváře zvrásnila. Vzal do ruky složku a položil ji doprostřed stolu. „Dali

jsme už vyhotovit dokumenty, které stvrdí jmenování nového ředitele. Vše bude oficiální, jakmile to akcionáři podepíší.“

Šeng, bodyguard stojící po druhém boku paní Tchengové, se na něj zamračil. „Mě neoblafnete, Mengu. Je mi jasné, že jste se všichni spolčili. Nepodepisujte to, paní Tchengová!“

Meng ho probodl pohledem. Šeng si olízl rty a viditelně ucukl.

„Bud' zticha, Šengu,“ štěkl Bratr Chua. „Do toho nemáš co mluvit.“

Šeng poslušně sklopil hlavu jako zpráskaný pes.

Místopředseda Lin se podíval na Bratra Chua a zasmál se. „Ty jsi strávil po Tchengově boku dlouhá léta. Budoucnost firmy ti určitě taky leží na srdci. Tak mluv, co ty si o tom myslíš?“

„Je mi jedno, kdo se stane ředitelem,“ odpověděl Bratr Chua tiše. „Mě teď zajímá jediné – najít toho muže.“

V místnosti zavládlo ticho.

„Ať to dnes dopadne jakkoli,“ pokračoval Bratr Chua, „každopádně nechci, aby se skupina Lung-jü rozpadla zevnitř. Teď není místo na intriky a přetahování o moc. Pokud v takové chvíli nedokážeme zůstat jednotní, ujišťuji vás, že s touhle společností je do roka amen.“

Místopředsedové Lin i Meng se zachvěli.

9:30

ústředí kriminální služby

Poručík Jin stál před vazební celou kapitána Chana. „Vyved'te ho ven,“ pokynul službu konajícímu policistovi.

Jeho podřízený otevřel těžké železné dveře a přistoupil k Chanovi na skládacím lehátku. „Pane Chan...,“ začal, ale než stačil říct další slovo, Chan vyskočil na nohy a zamířil k poručíkovi

Jinovi, s kamennou tváří a mlčky. Do výslechové místnosti kráčel víceméně v čele skupinky. Koneckonců, ještě ve funkci kapitána tudy provedl nespočet zločinců.

Když se ocitli v hlavním kancelářském křídle, zastavil se a otočil na poručíka Jina. „Mám něco se žaludkem. Potřebuju na záchod.“

Poručík Jin se zamračil. „Proč jste si nezašel ve své cele?“

„Jako obyčejný zločinec? Pro dnešek už mám toho ponížení dost, poručíku Jine.“ Probodl mladého důstojníka pohledem a ten nakonec ustoupil.

Jin a další policista doprovodili Chana na záchod. V kabině jej policista pomocí želízek připoutal k nedaleké vodovodní trubce. Pak s poručíkem Jinem počkal na chodbě před toaletami.

Chan znal budovu jako své boty a samozřejmě věděl také o zhruba metrovém otvoru ve stropě nad sebou, který sloužil k údržbě rozvodů. Věděl i to, že tento otvor vede přímo do kanalizace za jižní stěnou budovy.

Otevřel svůj přívěsek a zpoza synovy fotografie vytáhl dlouhý, pečlivě složený drát. Během několika vteřin si jeho pomocí rozepnul pouto na levé ruce.

O několik minut později

Poručík Jin zaklepal na dveře kabinky. „Kapitáne? Kapitáne Chane?“

Nikdo mu neodpověděl.

Jin svraštil čelo. Spustil se na všechny čtyři a nahlédl pod dveře kabinky. Spatřil však jen spodní část toalety.

Vyskočil na nohy a rozkopl dveře. Kabina byla prázdná až na pouta, která se stále zlehka pohupovala na trubce.

Kapitán Pchej dorazil během několika minut. Chvíli nevě-
řičně zíral na kabinku a pak poručíka Jina zpražil pohledem.

„Jak si ta pouta otevřel?“

„Já... já nevím,“ vykoktal Jin.

„Měl něco u sebe? Prohledal jste ho vůbec?“

„Jenom ten přívěsek.“ Jin se sevřeným hrdlem jen obtížně
cedil slova. „Měl v něm jen fotku svého syna.“

Pchej zakroutil hlavou a něco si pro sebe zamumlal. Pak se
shýbl a sebral něco z podlahy sousední kóje.

„Tuhle?“ Zvedl předmět do úrovně Jinových očí. Byl to sní-
mek Chanova usměvavého synka.

Poručík Jin zbledl. Přikývl.

Pchej místo kárání začal okamžitě štěkat rozkazy. „Musíme
jednat co nejrychleji. Zburcujte všechna nádraží, autobusové
stanice a přístavy v okruhu deseti kilometrů a začněte moni-
torovat jeho přátele a rodinné příslušníky. Chan u sebe nemá
žádné peníze ani telefon, nemohl se dostat daleko.“

Jin na kapitána nechápavě zíral.

„Poručíku Jine!“ křikl Pchej a udeřil ho do ramene.

Poručík sebou trhl. „Myslíte mě?“ napřímil se do pozoru.

„Koho jiného?“ Pchej jako by nevěřil vlastním uším.

„Ano, pane!“ vyhrkl Jin, prudce zasalutoval a odkrácel.

14:26

Profesorka Muová se vrátila na policejní ústředí a zamířila rov-
nou do kanceláře kapitána Pcheje, aby podala hlášení.

„Dívčin duševní stav se víceméně stabilizoval,“ oznámila.
„Ale celou událost si pamatuje dost mlhavě. To u podobně trau-
matického zážitku není nic neobvyklého.“

Pchej z jejího tónu něco vycítil. „Mluvte na rovinu,“ řekl. „Co jste se dozvěděla?“

Muová se uculila. „Ráno na poradě zazněla otázka, jak dívka přežila, i když obdržela parte. Teď už vím, proč ji Eumenides ušetřil. Než odešel, řekl jí, že svým způsobem taky zemřela.“

„Nejspíš nějaká metafora?“

„Kapitáne, uvažte, čeho byla právě svědkem. Ten muž jí přímo před očima zavraždil dva nejbližší kamarády. Její učitel si usekl ruku, aby ji zachránil. Eumenides to bral tak, že i ji nakonec stihl trest, pouze jiný než její spolužáky.“

Pchej se zamyslel. „To mu není podobné,“ řekl po chvíli.

„Je to také poprvé, co jednal sám za sebe. Třeba je ta změna obvyklého postupu jen prvním příkladem toho, jak se liší mistrovská a učednická verze Eumenida. Vypadá to, že náš nový Eumenides dokáže něco, co jeho předchůdce nedokázal – odpouštět!“

„Vynikající analýza.“ Pchej si promnul strniště na tváři. „Běžte si odpočinout, zasloužíte si to. Znovu se sejdem v pět. Je nejvyšší čas navštívit učitele Wua.“

„Myslíte, že už výsledky zvládne?“

„Podle lékařů se useknutou ruku podařilo úspěšně přišít. A vzhledem k jeho věku i k tomu, že nepatřil k Eumenidovým vyhlédnutým obětem, by na tom měl být psychicky lépe než ta dívka. S trochou štěstí získáme pár nových stop.“

„Víte to určitě? Třeba to nepůjde tak, jak si malujete.“

„Jak to myslíte?“ zamrkal překvapeně Pchej.

„Zaprvé nezapomínejme, že ten chudák byl přinucen k tomu, aby si sám usekl ruku,“ odvětila profesorka Muová. „Za druhé, učitel Wu není zrovna ztělesněním odvahy. Podle kolegů je spíše plachý a bázlivý. Vzpomínáte, jak se choval na tom videu? Proto si myslím, že když dívce zachránil život, jeho psychika

na to mohla zareagovat dvojím způsobem. Buď se v něm něco zlomilo a z někdejšího strašpytle se stal hrdina, anebo je na tom ještě hůř, protože ty dva ostatní studenty nezachránil.“ Muová zavrtěla hlavou. „Pokud se ukáže, že bé je správně, bude s ním ještě hodně práce.“

„V tom případě doufejme, že správně je á.“

„A co poručík Jin? Neměl by Wua vyslechnout on?“

„Vy jste to neslyšela? Kapitán Chan utekl!“

„Cože?“ Muová zbledla jako stěna.

„Jin má právě teď na starost pátrání po něm. Já mu ve volných chvílích jen pomáhám s koordinací.“

Pchej si promnul spánky. Konečně ho dostihla únava. „Zatím jsme se nikam neposunuli. Všechno trvá příliš dlouho. Bojím se, že Chan už se dostal z města.“

Muová se k jeho překvapení usmála. „Ten Čcheng-tu neopustí.“

Pchej povytáhl obočí. „Proč myslíte?“

„Protože i Eumenides je pořád tady. A kapitán Chan není typem člověka, který snadno odpouští. Myslíte, že by nad Eumenidem jen tak mávl rukou, po tom, co mu ten člověk provedl?“

Pchej přikývl a v duchu si vynadal, že mu to také nedošlo.

„Doporučuji monitorovat jeho rodinu,“ pokračovala Muová. „Chan neumí moc dobře zvládat emoce, to už jste ostatně sám poznal na vlastní kůži.“

Pchej si vzpomněl na fotografii, kterou našel na toaletách. „Ano, a já vím, s kým naváže kontakt jako s prvním.“

16:09

archiv čchengtuské policie

Bylo to bezpochyby to nejosamělejší pracoviště v celém městě. Policejní archiv nesídlil na samotném ústředí, krčil se v severo-východním rohu budovy městského archivu. Personál sestával z jediného zaměstnance. Osamělá recepční seděla u stolu na konci místnosti.

Z důvodu nedávných rozpočtových škrtů musela policie najmout na místo recepční brigádnici. Paní Čuová nastoupila teprve před dvěma týdny a zrovna si pilovala nehty, zřejmě v marné snaze neusnout nudou.

Vtom na ni padl stín. Čuová vzhledla a spatřila muže na protější straně svého stolu. Zalapala po dechu. „Vyděsil jste mě k smrti! Ani jsem vás neslyšela vejít.“

Muž vraštil čelo, jako by ho něco bolelo. Zakryl si ústa kapesníkem a dvakrát si odkašlal. „Venku na ceduli se píše, že návštěvníci mají zachovávat ticho,“ zachraptěl.

„Jste nachlazený, co? Taky jsem nedávno měla rýmu.“

Čuová natáhla ruku a muž jí podal policejní průkaz. Když ho protáhla čtečkou, na displeji počítače se zhmotnila tvář policisty a několik řádků životopisných údajů. Sü Čan-kchun, stanice Tung-čcheng.

Když Čuová vzhledla, aby porovнала návštěvníka se snímkem, muž kýchl. Sice si před ústy držel kapesník, ale Čuová přesto ucítila, jak jí na obličej přistálo několik kapiček slin.

„Promiňte!“ řekl muž, když se znechuceně odtáhla. Otočil hlavu na stranu a kýchl podruhé.

Čuová mu hodila průkaz zpátky a gestem ho odehnala od svého stolu. „Běžte,“ houkla a otřela si tvář rukávem. Nechtěla zase chytit nějaký virus, sotva se jednoho zbavila.

Strážník Sü vyšel po deseti minutách z archivní místnosti se stohem složek v rukou. „Byl bych vám moc vděčný, kdybyste mi udělala kopie,“ poprosil, s kapesníkem stále na ústech.

Když si od něj Čuová přebírala dokumenty, v duchu proklela regule archivu, podle nichž je zakázáno vynášet z budovy originály. Ten chlap si vybral dobrý tučet složek. Celkem bude muset okopírovat několik set stran.

Asi o dvacet minut později položila Čuová na stůl ještě teplý štos papírů, spolu s vytištěným seznamem kopírovaných materiálů.

„Sedmdesát devět jüanů,“ oznámila. „A tady dole mi to popodepište.“

Muž jí podal několik novotou vonících bankovek a podepsal se. Čuová nad jeho autogramem povytáhla obočí. Kdyby neviděla na vlastní oči, že se muž podepsal rukou, přísahala by, že znaky vytiskl stroj.

Vzhlédla, aby si návštěvníka lépe prohlédla, ale ten už vycházel ze dveří ven.

17:02

Když kapitán Pchej obdržel z nejvyšších míst zprávu o policejním archivu, musel chtít změnit původní plán a profesorku Muovou poslat do nemocnice samotnou.

Kolem třetí hodiny odpoledne přepadl neznámý pachatel strážníka Sü Čan-kchuna ze stanice Tung-čcheng, který zrovna pracoval v civilu. Následná analýza odhalila, že Sü dostal dávku triazolamu, sedativa obvykle používaného k léčbě těžké nespavosti. Sü incident ihned po probuzení nahlásil svým nadřízeným; zpočátku měl za to, že souvisí s jiným případem.

Když se přibližně v šest večer vrátil na stanici, zjistil, že mu chybí služební průkaz. Teprve tehdy začal tušit skutečný motiv útočníka.

Ceng Ž'-chua si na základě těchto informací vyhledal, kdy byl průkaz naposledy použit, a zjistil, že odpoledne si na něj někdo vyzvedl velké množství dokumentů z policejního archivu. Když však uviděl podpis dotyčného, v šoku na něj vytřeštil oči. Ty dokonale vyvedené znaky... Byly až neuvěřitelně podobné rukopisu na úmrtních oznámeních.

Kapitán Pchej a Ceng okamžitě spěchali do archivu, kde se setkali se strážníkem Süem a Čuovou, recepční, která měla odpoledne službu.

Sü byl přepaden zezadu v postranní uličce, a tak jim s popisem pachatele příliš nepomohl.

Paní Čuová alespoň vypověděla, že dotyčný byl poměrně vysoký, ovšem nic víc neviděla přes rozměrný kapesník, jímž si muž zakrýval většinu tváře.

Pchej vzal do ruky složky, které si Eumenides nechal okopírovat, a otočil se na Cenga. „Obvolejte tým, za hodinu schůzka na ústředí!“

20:46

zasedací místnost, ústředí kriminální služby

Všichni členové speciálního týmu 18/4 si jeden po druhém zběžně prolistovali složky, které kapitán Pchej s Cengem přinesli na ústředí.

Poručík Jin dorazil jako poslední. Pod očima měl váčky a třásl se mu ruce.

„Jak pokračuje pátrání po Chanovi?“ zeptal se Pchej.

„Dnes kolem poledne došlo u řeky k přepadení. Ohlásil to nějaký mladý pár. Z jejich popisu vyplývá, že pachatelem byl kapitán Chan.“

„Kolik odcizil?“

„Něco přes šest stovek. Muži navíc ukradl bundu, zřejmě aby se přestrojil. Popis bundy jsem už rozeslal všem stanicím.“

„Okamžitě ho stáhněte,“ štěkl Pchej. „Té bundy se už určitě zbavil.“

Poručík Hun zvedl telefon a spěšně předal kapitánovy pokyny policistovi na druhém konci linky.

„Dobře, tak začněme,“ řekl Pchej a tým začal důkladně pročitat dokumenty na stole.

Eumenides vynesl z archivu celkem třináct spisů. Pchej dal svým podřízeným deset minut na jejich prostudování a pak se zeptal na jejich názor.

„Nevidím tady žádnou souvislost,“ pokrčil rameny Ceng. „Ty zločiny vůbec nic nespojuje.“

Ostatní souhlasili. Třináct spisů se týkalo třinácti různých případů, většinou vražd a několika loupeží. Ty nejstarší se staly před desítkami let a nejnovější během posledního roku. Mezi podezřelými, kteří byli různého věku a pohlaví, neviděl nikdo ze členů týmu žádnou souvislost. Část pachatelů stále seděla za mřížemi a několik jich bylo popraveno. Vyšetřování prováděly různé policejní stanice a odbory.

Speciální tým byl s rozumem v koncích.

Liou Sung, nový kapitán městského Útvaru zvláštních činností, se netajil zklamáním. „Oč mu tedy šlo? Všechny ty případy jsou dávno uzavřené. Všichni pachatelé byli potrestáni. Proč by kvůli těm dokumentům tolik riskoval?“

Ostatní mlčeli.

„Ty spisy jsou tak nesourodé,“ řekl nakonec Ceng, „až to skoro vypadá, jako by je vybral náhodně, nemyslíte? Co když hledal jeden konkrétní spis a tím zbytkem chtěl jen zamést stopy?“

Pchej souhlasně přikývl.

„Ale jak zjistíme, o který přesně se zajímal?“ zamračil se kapitán ÚŽČ Liou.

Pchej sepal ruce tak, že se dotýkal špičkami palců. „Dobře, týme, vrátíme se do archivu.“

21:40

archiv čchengtuské policie

Stěny místnosti lemovaly úhledně založené dokumenty, seřazené v chronologickém pořadí. Hřbet každé složky pokrývala silná vrstva prachu. Bylo znát, že tady leží nedotčené už měsíce, nebo i léta.

Kapitán Pchej pohledem přelétl dlouhé řady fasciklů. Zaujalo ho třináct prázdných míst. Vytáhl pero a na okraje složek sousedících s těmi, které si nechal zkopírovat Eumenides, nakreslil několik kroužků.

„Zhasněte světla,“ pokynul pak Cengovi.

Ceng otočil vypínačem a tmu vzápětí prořízl jediný paprsek světla z baterky v Pchejově ruce. Pchej ho namířil na kruhy, které právě nakreslil, a zaklonil hlavu, aby si značky prohlédl z různých úhlů. Studoval je dlouhé tři minuty a pak si dlouze, spokojeně povzddechl.

„Na něco jste přišel, kapitáne?“ vyzvídal Ceng, jemuž se po té změně nálady jeho nadřízeného ulevilo.

„Pojďte se podívat,“ pobídl ho Pchej a posvětil baterkou na jeden spodní kroužek.